

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΤΥΧΕΡΗ ΙΡΕΝ ΧΕΡΒΕΪ

(Μια χαριτωμένη αυτοβιογραφία της Ίρεν Χέρβεϋ, του νέου δημοφιλοῦς «άστερος» της «Μ.—Γκ.—Μάγερ»)

ΡΙΝ σὰς διηγήθῳ πὼς ἔγινε κινηματογραφικὸς «άστερας», πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι εἶμαι ἡ πιὸ τυχερὴ «θεντέτα» τοῦ Χόλλυγουντ. Ναι, ναι, σὰς λέω ὅλη τὴν ἀλήθεια! Κι' ἂν σήμερα εἶμαι εὐτυχισμένη κι' αὐτὸ πάλι τὸ χρωστῶ στὴν τύχη μου. Μὴ σὰς φαίνεται περιέργου... Ἀκούστε τὴν ἱστορία μου καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε.

Ἐγενήθηκα τὸν Λὸς Ἀντζελες, στίς 13 Μαΐου τοῦ 1913 καὶ τὴν 13ῃ ὥρα τῆς ἡμέρας. Δὲν εἶνε παράξενο αὐτό; Οἱ γονεῖς μου, ποὺ εἶχαν προσέξει αὐτὴ τὴ μοιραία σύμπτωση, ἦσαν καταστενοχωρη-

μένοι.

Ἡ κόρη μας θὰ γίνῃ τὸ πιὸ δυστυχισμένο κορίτσι τῆς Ἀμερικῆς! μουρμουρίζει στενάζοντας κάθε τόσο ὁ πατέρας μου. Ὅσο γιὰ τὴν μητέρα μου, ἐκλαίει διαρκῶς, γιατί σκεφτόταν ὅτι εἶχε φέρει στὸν κόμο ἕνα ἀτυχο πλάσμα! Ξέρετε δὲ πόσο προληπτικὸ εἶνε οἱ καλλιτέχνες. Ὁ πατέρας μου λοιπόν, ποὺ ἦταν ἠθοποιός, πῆρε κατάκαρδα αὐτὴ τὴ μοιραία σύμπτωση τῆς γεννησῶς μου κι' ἔγασε τὴν ὄρεξι του καὶ τὸ κέφι του. Κι' ὅμως, καθὼς ἀπεδείχθη, δὲν εἶχε καθόλου δίκιο. Ποτέ δὲν ἠρώστησα, ποτέ δὲν ἔκλαψα, ὅπως ἄλλα τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου. Ἦμουν πάρα πολὺ φρόνιμη καὶ ἔπαιζα ὄρες ὁλόκληρες μὲ τίς κοῦκλες μου. Οἱ γονεῖς μου μὲ καμάρωναν καὶ γιὰ-οἱ-γὰ ζέχασαν τὴν τόσο «γρουσουζίκη» μέρα τῆς γεννησῶς μου. Ὅταν ἔγινε πέντε χρόνων, μ' ἔστειλαν στὸ σχολεῖο ποὺ θρῑσκόταν κοντὰ στὰ κινηματογραφικὰ «στούντιο». Κάθε μέρα λοιπόν, ἡ μοναδικὴ μου διασκέδασις ἦταν νὰ στέκομαι στὴν πόρτα τους καὶ νὰ βλέπω τίς ὄμορφες κυρίες μὲ τίς πολυτέλειες γούνες καθὼς καὶ τίς γυαλιστερότερες φωτογραφίες ποὺ τὸλίξαν τὴν εἰσοδο. Μὰ τὴν πόρτα τῶν στούντιο στεκόταν ἕνας ὕψηλός καὶ χοντρός μαῦρος, σάν γίγαντας, μὲ μιά πράσινη στολή, μὲ χρυσὰ κομμάτια ποὺ ἄστραφταν σάν τὰ μάτια του. Ὁ Τόμμου-ἔτσι ἔλεγαν τὸν γιγαντοῦμο μαῦρο-ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος ὅλων τῶν παιδιῶν! Ὡστόσο, ἐγὼ δὲν τὸν φοβόμουν. Μιά μέρα μάλιστα εἶχα τὴν τόλμη νὰ τὸν πλησιάσω καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω:

—Κύριε ἄραπι, μοῦ δίνετε μιά ἀπ' αὐτές τίς ὄμορφες φωτογραφίες;...

Ἐκεῖνος γέλασε μ' ἕνα πλατὺ γέλιο ποὺ ἄφησε νὰ φανοῦν τὰ κάτασπρα δόντια του κι' ἔπειτα μοῦ ἔδωσε ἕνα σωρὸ φωτογραφίες. Ἦταν ἐνθουσιασμένος ποὺ μιά Ἀμερικανίδα τοῦ μιλοῦσε μ' εὐγένεια καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε κύριε! Ἔτσι πιάσω ἐμεῖς φίλια μὲ τὸν Τόμμου. Ἡ ἄλλες συμμαθήτριάς μου, μὲ κυττοῦσαν μὲ θαυμασμό! Ἀποροῦσαν, καὶ μὲ τὸ δίκιο τους, πὼς εἶχα κατορθώσει νὰ ἐξημερώσω αὐτὸν τὸν τρομαχτικὸ ἀράπι...

Ἐπὶ τὴν ἀγάπησιν τόσο πολὺ τὸν κινηματογράφου, ὥστε ἡ μοναδικὴ σκέψι μου ἦταν νὰ παίξω σ' αὐτόν. Ἦξερα ὅλες τίς «θεντέτες» του κι' ὄνειροῦμαι ν' ἀπογῆσῳ κι' ἐγὼ μιά μέρα τὴ δόξα τους καὶ τὴν πολυτέλειά τους. Μὰ σκεπτόμουν ὅτι, γιὰ ν' ἀνεῶθ' στὴν ὀδὴν, εἶ ἔπρεπε πρῶτα νὰ νίω μιά διάσημος ἠθοποιὸς τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ νὰ ἔγω ἀνοίξω τὴν «καρριέρα» μου ἀπὸ τὰ θεάτρα τῆς Εὐρώπης. Ὁ πατέρας μου ὅμως ἦταν ἕνας στωϊκὸς ἠθοποιός, ποὺ μόλις καταφῆρνε νὰ μὰς ἐξασφαλίσῃ μιά ἡσυχὴ ζωὴ. Δὲν εἶνε λοιπόν τὰ σχέδιά μου. Ἀποάσασιν τότε νὰ συμμερισθῶ τὴν τύχη ὅλων τῶν ἀπροστάτων κοριτσιῶν ποὺ

πᾶνε στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς γῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνουν μιά μέρα κινηματογραφικοὶ «άστερες». Βέβαια, εἶχα περισσοτέρη ἰδέα τοῦ «σινεμά» ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὄμορφα κορίτσια, γιατί εἶχα διαβάσει ἕνα σωρὸ πράγματα κι' εἶχα παρακολουθῆσι τὸ «γύρισμα» πολλῶν ταινιῶν στὸ Λὸς Ἀντζελες, μὰ δὲν εἶχα κανένα πρόσωπο γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ φίλος μου, ὁ Τόμμου, εἶχε πεθᾶνει μιά μέρα ξαφνικά, ἀπὸ τὸ πολὺ φαί καὶ τὸ ἄλκοολ! Ἔτσι ἔπρεπε, γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ δῶ τὸν διευθυντὴ μιάς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας, νὰ περιμένω μέρες καὶ μέρες τὴ σειρά μου, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ «στούντιο». Τὴ μαρτυρικὴ ποὺ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀναμονή! Ἔνοιωθα τὸ κεφάλι μου θερμὸ ἀπὸ τὸν ποнокόφαλο καὶ τὰ πῆλα μου πονοῦσαν ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία. Ὡστόσο, δὲν ἀπελπιζόμουν... Ὑστερα ἀπὸ μιά ἑβδομάδα, ἤρθε τὸ τέλος ἡ σειρά μου, μῆκα ὀλοχρηστὸ «στούντιο» κι' ἔπρεξε νὰ συναντήσω τὸν διευθυντὴ. Τὸν πρόφτασα τὴν ὥρα ποὺ εἰσπαζόταν νὰ φύγῃ. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ λύπη μου γι' αὐτό, ὥστε ἔνοιωσα ἀμέσως νὰ κῶθωνα τὰ γόνατά μου καὶ σωριαστικὰ σὲ μιά καρέκλα, θυγάζοντας ἕνα στενωγμὸ Ὁ διευθυντὴς μὲ πλησίασε περιέργως καὶ μὲ ρώτησε μὲ καλωσύνη:

—Περιμένετε πολὺ ὄποιο νᾶρη ἡ σειρά σας;

—Ἐξ ὄρες, τοῦ ἀπάντησα, ἐτοιμὴ νὰ κλάψω.

—Θὰ εἰσαστε λοιπόν πολὺ κοιρασιμένη...

—Ὅχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκα μ' ἄλη τὴ δύναμι μου, ἐπειδὴ φεθήθηκα μῆπως ἀνασθάλλει τὴν ἐξέτασι μου κι' ἀνανκαθῶ πάλι νὰ τὸν περιμένω τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλες ἔξη ὄρες!

Ὁ διευθυντὴς, ποὺ εἶχε καταλάβει τὴ σκέψι μου, χαμογέλασε κι' ἔπειτα μὲ ρώτησε:

—Πὼς λέγεσθε;

—Ἰρέν Χέρβεϋ, τοῦ ἀπάντησα.

—Πολὺ καλὰ... Τώρα γυθῆτε καὶ φορέστε τὸ μαγιὸ σας, πῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ παραδῶν.

Ἐπείχθηκα ὀλοχρηστὸ ἀπὸ τὴ θέσι μου, γυθῆθηκα σ' ἕνα δευτερολεπτο καὶ παρουσιάσθηκα μπροστὰ του μ' ἕνα τόσο δά μαγιό.

Ὁ διευθυντὴς, ὅταν μὲ εἶδε, ἔθγαλε μιά φωνὴ ἐκπληξῆσας καὶ θαυμασμοῦ.

—Τὶ περιμένετε λοιπόν τόσο καιρὸ καὶ δὲν ἐροῦσαστε νὰ μὲ ὀρητε! μοῦ φώναξε. Δὲν ξέρετε λοιπόν ὅτι εἰσαστε κατάλληλη γιὰ τὸν κινηματογράφου κι' ὅτι σὲ λίγο θὰ κερδίζετε ἕνα σωρὸ δολλάρια! Μιά γυναικα σάν κι' ἐσὰς, μοῦ χρειάζοταν γιὰ τὴ νέα ταινία μου!...

Ἐστὴν ἀρχῇ, νόμισα ὅτι ἀστειεύοταν κι' ἐπὶ διασκέδαζε μὲ τὴν ἀνιγανία μου. Τοῦ ἀπάντησα λοιπόν μὲ τὸ ἴδιο ὕφος.

—Μίστερ Μπὲν Ριάτσα, θὰ ἔπρεπε νὰ λυπηθῆτε ἕνα φαχὸ κορίτσι, ποὺ περιμένο μιά ὀλόκληρη ἑβδομάδα μ' ἀγωνία γιὰ νὰ σὰς συναντήσῃ καὶ ποὺ τὸ μοναδικὸ δνειρὸ του εἶνε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφου...

Ὁ διευθυντὴς μοῦ ἔρριξε τότε ἕνα σοβαρὸ θλέμμα καὶ μοῦ ἀπάντησε ξηρὰ:

—Ὁ Μπὲν Ριάτσα, δὲν ἀστειεύεται ποτέ! Ἐλάτε ἀδριο τὸ πρωὶ νὰ μὲ συναντήσετε στὸ γραφεῖο μου. Πάρτε κι' αὐτό, νὰ τὸ δείξετε στὴν πόρτα τοῦ «στούντιο», γιὰ νὰ σὰς ἀφήσουν νὰ μῆτε ἀμέσως μέσα...

Ἐκαὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα σημεῖωμα μὲ τὴν ὕπογραφή του.

Ἐφυγα ἀπὸ τὸ «στούντιο» ζαλισμένη καὶ μὴ τολμώντας νὰ πιστέψω στὴν εὐτυχία μου. Ὅταν τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ στὸ σπίτι μου, ὁ πατέρας μου κύταξε μὲ ὑπερηφάνεια τὴ μητέρα μου κι' ἔπειτα μὲ φίλησε συγκινημένος στὰ δύο μάγουλα.

—Ἦξερα, μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ γινόσουν μιά μέρα μεγάλη ἠθοποιός! Καὶ θὰ εἰμοιάζεις τοῦ πατέρα σου!...

Ἐγὼ, πότε ἐκλαίνα καὶ πό-

Ὁ νέος ἀστὴρ τῆς «Μέτρο-Γκόλντουν-Μάγερ», Ἰρέν Χέρβεϋ, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ πρωταγωνιστῆσῃ σὲ διάφορες νέες ταινίες

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

"Όταν τύχει να σάς συναντήση κάποιος στο δρόμο και σάς σιφίει το χέρι με διάκριση, να ξέρετε πολύ καλά ότι ή ή καρδιά του εινε γεμάτη από αισθήματα ή το πορτοφόλι του άδειανό από λεφτά !..

Στην 'Αμερική ένας έτοιμοθάνατος Νέγρος παρεκλήθη από τους συγγενείς του να συγχωρήση έναν δμοφίλο του, άσπονδο έχθρο του.

—'Αν πεθάνω, εστε τότε ό Νέγρος, με την ψυχή στά δόντια, τον συγχωρώ. "Αν όμως δέν πεθάνω, τότε... πού θά μου πάη : Θά τού τό φάω τό μάτι !..

Σέ μά έφημερίδα του Καναδά ένας ρεπόρτερ, περιγράφοντας τον φόνο κάποιου 'Αμερικανού, ονομαζόμενου Ζόρζινς, έγραφε μεταξύ των άλλων και τά έξής :

«Ό δολοφόνος άσφαλώς έπεδίωξε με την προάξει τον αιώ ή ληστέψη τό θύμα του, άλλ' είνυχως ό μιστρο Ζόρζινς είχε καταθέσει την προσηγομένη έμελα δια τον τά χροίματα στην Τράπεζα, κι' έτσι δέν έχαρη τίποτ' άλλο, παρά μόνο την ζωή του !..»

Σέ μά άλλη έφημερίδα, στο Καναδά των 'Ηνωμένων Πολιτειών, δημοσιεύτηκε ή παρακάτω άγγελία :

«Πωλείται τό πιάνο μάς κυρία με ξύλινα πόδια» !..

Στό Λίβερπουλ ένας «ισογεινιάρχης, του όποιου ή οικογένεια άπετελειτο από μισή ντουζίνα κορίτσια της παντριάς, είχε κρεμάσει πάνω από τό κρεβάτι της κάθε μιάς κόρης του ένα μικρό ταμπέλα, μ' αυτή τή φράση : «Μάτε πάντα να λέτε εναιό !..».

«Ω γνωστόν, ό 'Ινδοί τής 'Αμερικής έχουν τά πιο συμβολικά όνόματα. Λοιπόν, ένας άρ' αιώτος, ό όποιος όνομαζόταν «Δέν Φοδάμι Τίποτα», παντρεύτηκε μιά λεική από την Μοντάνα. Μετά μιά βδομάδα όμως συζυγικής ζωής, ό άφοβος 'Ινδός έκανε μιά άναφορά στον άρχηγό τής φυλής του, ζητώντας να του...αλλάξουν τό όνομα !..»

«Τί έστί έρωσ ;»
Αυτό τό ερώτημα έθεσε στους άναγνώστες του ό έκδοτής ενός περιοδικού στη Γλασκώδη.
Μιά άναγνώστρια λοιπόν — κατά πάσαν πιθανότητα γεροντοκόρη — απάντησε ως έξής :
«Έρωσ είνε μιά φαγούρα τής καρδιάς, την όποια δέν μισροίμε να ξύσιουμε».

τε γελούσα από τή χαρά μου ! "Όλη τή νύχτα δέν υπέροσα να κλειώ μάτι και νάμυζα, ότι ή ώρες περνούσαν με τή άργυπορία αιώνων ! "Επιτέλους εξήμερώσε ! "Από πολύ πρωί, έτρεξα στο «στούντιο». Μά ό Μπέν Ρίτσατς δέν είχε πάει ακόμη στο γραφείο του. Τόν περιμένα λοιπόν, δυό δλοκλήρες ώρες. "Όταν ήρθε, του έδωσα ένα συστατικό γράμμα για τόν "Όλιβερ Χίνσντελ, τόν διεθυντή τής δραματικής σχολής του «στούντιο» και μου έπτε :

—'Από σάς πειά εξεαρτάται να γίνετε μιά μεγάλη ήθοποιός !..
Στή δραματική σχολή του Χίνσντελ έμεινα όχτώ μήνες. Μελετούσα άδιάκοπα όλη τή μέρα και σέ λίγο καιρό ξεπεράσα τις συμμαθήτριάς μου. "Ο καθήγητής μου μ' άγαπούσε σαν παιδί του και με θαύμαζε. Γιατί, πράγματι, είχα μεγάλη αντίληψη κι' έπαίζα τόσο φυσικά τούς ρόλους που μου ανέθεταν, ώστε όσοι παρακολουθούσαν τά μαθήματά μου, έμειναν κατάπληκτοι.

«'Υστερα από όχτώ μήνες, εξαγνώρισα στο «στούντιο». "Ο Μπέν Ρίτσατς, μόλις μ' άντίκρισε, μου έσφιξε δυνατά τό χέρι, σαν να ήμου άνδρας, κι' έπειτα μου έπτε με ίκανοποίηση :

—Μίς Χέρβεθ, τώρα είμαι θέβαιος ότι θά πετύχτε στον κινηματογράφο ! "Ακολουθήσατε κατά γράμμα τις συμβουλές μου κι' αυτό εξησφάλισε την έπιτυχία σας. Για να σάς άνταμείψω για τούς κόπους σας, θά σας αναθέσω έναν από τούς καλύτερους ρόλους σε μιά νέα ταινία μου, που θά «γυρίσω» με τόν Λοιελ Μπάρρμπορ. "Έχετε τώρα δυό μέρες άδεια για να ξεκουρασθήτε...
«'Υρία κοντά στους δικούς μου και περσασα δυό εύτυχισμένες μέρες, γεμάτες γέλια και χαρά. "Ημου εύτυχισμένη, γιατί είχα πραγματοποιήσει τό μοναδικό όνειρο τής ζωής μου : να γίνω «θεντέτα» του κινηματογράφου !..
«'Πριν κλείσω όμως αυτή την άυτοβιογραφία μου, θά ήθελα ακόμη να σάς πώ και μιά άσημαντή λεπτομέρεια : «'Ντεμπουτάρια» στην όδον ή τις 13 του μνός !..
Καθώς θλέπετε, ό αριθμός 13 πού σ' άλλους φέρνει δυστυχία, έμένα μ' έκανε την πιο εύτυχισμένη γυναίκα του Χόλλυγουντ. "Έχω λοιπόν ή δέν έχω δικη να πιστεύω, ότι αυτός ό αριθμός μου φέρνει γοόρι ;»

ΙΡΕΝ ΧΕΡΒΕΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποτε, στο Λονδίνο, ένας χαμομέρης είχε σταθή και κίτταζε τις διάφορες φωτογραφίες, ή όποις ήσαν έκτεθειμένες στη βιτρίνα ενός φωτογραφίου. "Αξάρνα τό βλέμμα τον καρφώθηκε σε μιά άρ' αυτές, την κίτταζε με δικπιστία και κατόπιν μίτρε μέσα στο φωτογραφείο.

—Δέν μού λέξ, σε παρακαλώ, είτε στον φωτογράφο. "Εκείνη εκεί ή φωτογραφία είνε του διάσημου στρατηγού σέρ Τίμοθ Χότσμπου ;
—'Ακριβώς ! του απάντησε ό φωτογράφος.

«'Ο χαμομέρης τόν κίτταζε περίεργα.
—Μιάς σοβαρά ; τού έπτε. Μά είνε δυνατόν, φίλε μου, να είνε του στρατηγού ή φωτογραφία αυτή ;
—Κι' όμως, έτσι είνε ! έτόνισε με πεποίθη ό φωτογράφος.

—Δέν μπορώ να καταλάβω τίποτε, μουφώμισε ό χαμομέρης. "Εγώ έχω δη τό στρατηγό, επί κεφαλής του στρατού του, σε παρελάσεις, γιλιάδες φορές. Τό έτρος του ήταν πάντα άγέροχο και τό πρόσωπό του είχε μιά ζορη έκφραση, πώινε άξέχαστη σ' όποιον τόν έβλεπε. Παράδοξος όμως στη φωτογραφία αυτή μοιάζε με πρόβατο. Φαίνεται φοβισμένος, άπελιτισμένος, κωροφώζικος...
—Μην ξεχνάτε, κύριε, διακολογήθηκε ό φωτογράφος, πώς όταν ό στρατηγός πζαρεσε μπρός στο φάκο, δέν βρισκόταν επί κεφαλής του στρατού του, για να έξη αυτό τό έτρος, τό όποιον λέτε...
—Τό ξέρω, τό ξέρω, τόν διακόρη ό χαμομέρης. "Απόόσο, τόν έχω δη και μόνον : Στο δρόμο, στις δεξιώσεις κλπ. Τι να σου πώ... "Η έκφρασίς του ήταν πάντα ή ίδια : Πρωκαλούσε τό φόβο και τό σεβασμό. Για πστε μου, όμως, όταν τού τραθήζατε τή φωτογραφία αυτή ήταν μόνος !..

—"Όχι, απάντησε ό φωτογράφος. Πλλά τού στεκόταν ή γυναίκα του !..

Κάποτε ένας νεοαρρομωσιασμένος παράγγελε σ' ένα ζωγράφο να τού ζωγραφίση μιά έρωτική γυνάϊ στους Βοσάζους μιάς άστής, επειδή ήθελε ν' αποθανάτιση τό μερος, στο όποιο είχε δοσει τό πρώτο φιλι στην άρραθωνιστική του. "Ο λιγαξ ζωγραφιστήρης, αλλά πριν στεγνώσει, κατέφθασε στο άτελιέ του ζωγράφου ό περίεργος πελάτης του και τούε :

—"Επειδή ό άρραθωνίας μου διαλύθηκε, θά είνε πολύ δδνηρό γιά μένα να βλέπω αυτή την τοποθεσία. "Αν μπορείς, πούησε σε κανέναν άλλον τόν πίνακα.

"Άλλος πελάτης όμως δέν βρισκόταν κι' ό ζωγράφος ήταν έξω φρενών.

"Αξάρνα, μετά μιά βδομάδα, ένέσκηψε πάλι στο άτελιέ ό ιδιώτης πελάτης και φώναξε στο ζωγράφο χαμομέρης :

—Περύφημα ! "Θά τόν πάρω τόν πίνακα πού μού ζωγραφήσατε !..

—Μήπως πρτέπει να σε συχαρώ για τή συμφιλίωσί σου με τή μηνησθή σου ; τόν ρώτησε ό ζωγράφος.

—'Αλεφαντίας, απάντησε ό πελάτης. "Αρραθωνιστήρια με μιά άλλη, και γιά να μή χρίσω τόν πίνακα, την πήρα και την φίλησα στο ίδιο μέρος τής άστής !..

Κάποιος έμνησθηκε ότι είχε φίληση ένα κορίτσι παρά τή θέλησί του. Κατά τή διάρκεια λοιπόν τής δίκης, ή όποια έκτεκολούθησε για τό άδικημα αυτό, τό κορίτσι πούχε ίσοσθη την προσβολή, σφάθηκε για να περιγράψη τή σκηνή τού άκούσιου φιλιού πού δέχτηκε από τόν κατηγορούμενο.

—Επτε, τήν ρώτησε σε μιά στιγμή ό συνήγορος τής άπερασίσσεως, ότι ό πελάτης μου σε φίλησε άπότομα, δίχως να τόν προδιαθής διάλο. Δέν είν' έτσι ;
—Μάλιστα, κύριε, απάντησε ή φιλημένη.

—Δέν σου κάνει όμως έντίσταση πώς σε φίλησε δίχως να τό θέλξ ; παρατήρησε ό συνήγορος. Για κίτταζε τόν πελάτη μου... Τόν είδες ; Τώρα, λάβε ίσ' όσην και τό δικό σου άνάστημα. "Όπως βλέπεις, είσαι τούλάχιστον τριάντα πόνητος ψηλότερη από κείνον. Πώς λοιπόν μπόρεσ να σε φίληση ;
—Και τί μ' αυτό ; απάντησε άπερσιεσπτα τό κορίτσι. Μήπως δέν μποροίσα να σκίψω λιγάκι ;
—Αυτό λέω κι' εγώ ! φώναξε χαρομέρης ό συνήγορος, ό όποιος έκέρθησε έτσι τή δίκη.

"Ενας πολύ γνωστός δικηγόρος του Λονδίνου έπτε κάποτε ότι ό τρεις πιο έννοχλητικοί πελάτες που τούτχαν ποτέ, ήσαν : Μιά νέα, ή όποια ζήτοσε να παντρευτή, μιά παντρωμένη πούθελε να χωρήσει και μιά γεροντοκόρη, πού δέν ήξερε τί ζητούσε !..

Στή Ζουζουλάνδη, ό άνδρας, για να άποκτήσουν τις γυναίκες τους, διεξάγουν έξστοντικό πόλεμο μεταξύ τους, ενώ έμεις πρώτα τής παίρνομε και ύστερα άρχίζε...ό πόλεμος !..